

LA VIOLÈNCIA AL SI DEL PROLETARIAT

La violència en el si del proletariat, amb la seva seqüela de morts, violacions i agressions les quals ocupen grans titulars de premsa, oblida tractar la violència de classe per enfrontar-se al capitalisme, i ens situa en l'anàlisi d'un angle estret respecte de la "violència", com a concepte unidimensional i intrínsecament maligne.

La desigual guerra de la lluita de classes, en la qual el proletariat està perdent batalla darrera batalla, comporta una malaltia social que s'agreuja dia a dia. Aquesta malaltia social comporta uns sentiments d'impotència i una esquizofrènia galopant. D'una banda s'està immers en una societat de l'abundància, però aquesta és només per als que disposen d'una demanda solvent i d'altra banda la manca de recursos comporta una desvalorització dels rols tradicionals.

Al mateix temps els benjamins de les classes mitjanes i benestants amb les seves necessitats econòmiques resoltes a través de les transferències dels seus progenitors i un futur que si bé no és favorable, si que els dona un cert marge de seguretat dels estalvis familiars i així s'entalenteixen i s'atorguen el dret de cuixa exercit contra dones, i en aquest aspecte no es salven els que s'atorguen el qualificatiu de "progressistes", "esquerrans", "anti-sistemes" o altres d'aparentment transformadors de la societat.

La propietat de béns materials queda per a un segment poblacional del proletariat situat en el que anomenaríem les noves classes mitjanes (funcionariats, treballadors sindicats fixos de grans empreses, professionals, fills, filles de la petita burgesia que viuen de transferències intergeneracionals, etc.). Per a la resta, la impossibilitat d'accedir a algun tipus de propietat ja sigui habitatge, mitjans de transport, ocupació fixa i salari digne, etc. Tot això fa que aquesta part del proletariat s'agafi desesperadament als últims recursos "privats" als quals poder exercir el seu poder-propietat: Els membres de la família nuclear patriarcal.

Aquest exercici de poder, el pateixen en primer lloc les criatures com a símbols primaris de propietat, al seu costat les dones que, transmeten el maltractament rebut cap als més febles: els seus fills i filles petits. I col·lateralment, els fills i filles ja adults que es troben en aquesta situació d'impotència descarreguen les seves abusos cap als pares i mares ancians.

En la mesura que els nuclis familiars són reduïts a dues persones, introvertides socialment, allunyades dels amortidors emocionals, socials i econòmics que podria representar una estructura intergeneracional, l'esclat de violència es fa inevitable quan a l'horitzó no cap una altra visió que la de la societat capitalista en la qual la valorització de les persones es realitza no pel que són sinó pel que tenen. I d'aquesta manera una part del proletariat depauperat s'agafa com clau ardent al que considera "la seva propietat" i que mitjançant l'exercici

d'autoritat-poder sobre ella intenten contrarestar el seu "no poder" en el si de la societat.

Aquest és el germen de l'anomenada violència masclista que, d'acord amb les informacions sobre les diferents agressions, s'estableix majorment en el si del proletariat.

Les agressions per la xacra dels "gelosia" que afecten a diversos estrats socials, no són altra cosa que les derivades del sentit de "pertinença" de les persones a les quals s'agredeix. És el sentit de la propietat privada sobre coses i persones. Aquest germen fonamental, interactua dialècticament amb la manera cultural que implementa el capitalisme, tant en el foment i reiteració de tradicions, que es podria dir que regeneren no només els models capitalistes sinó fins i tot els pre-capitalistes, com el contingut de fons de bona part de el model educatiu entès en el seu conjunt d'etapa pedagògica de les persones, martellejant dit conjunt de "valors" a través de l'oci cinematogràfic, els videojocs, la publicitat tradicional, les apostes i ludopaties que afecten el proletariat i els efectes -les deutes - es traslladen a l'espai domèstic. Sense oblidar les religions, que persisteixen pels segles dels segles, en el patriarcat com un factor essencial del seu "dret natural".

En absència de lluita de classes protagonitzada pel proletariat, que no pel capital, es deriva el sentiment d'impotència i aïllament que es trasllada en forma violenta cap als més febles.

Quan analitzem els casos de violència cap a les dones, criatures i gent gran, veiem que majorment es produeixen a les llars on les condicions estan per sota del que podríem anomenar ingressos mitjans. El proletari, home, "mascle" immers actualment en un context de submissió al patró, incapaç de fer front a les injustícies de l'explotació capitalista, lluny fins i tot d'exigir les mínimes condicions de la venda de la seva força de treball, acovardit per denunciar abusos de tot tipus, impotent, descarrega la seva ira acumulada cap als demés membres del seu nucli parental, bàsicament la muller i les criatures. I no serà a través d'un discurs genèric sobre la violència que s'atenuaran i desapareixeran les violències, serà a través de la reorganització del proletariat sindical i políticament que la ira i la violència es dirigirà cap als veritables responsables del deteriorament ètic i material de la societat: els i les explotadores que viuen de la suor de la majoria. Qualsevol discurs que enterboleixi la lluita de classes i la intenti desviar cap a una lluita de sexes fa un flac favor a la resolució del problema de la violència cap a dones, criatures i gent gran.

Dins de la burgesia, es reproduïen igualment les violències, però queden amagades, tant pels mitjans de comunicació com per part de les víctimes, de les quals es "compra" el seu silenci i només se'n fa públic quan el preu de la compra de l'esmentat silenci no satisfà les expectatives de les persones agredides. Exemples suficients han aparegut a la premsa sensacionalista sobre denúncies de violacions a dones i menors d'ambdós sexes per part de renombrades figures de l'esport, la política, la noblesa, les finances ... Denúncies que han arribat als tribunals pel fet que han fracassat les negociacions sobre indemnitzacions

milionàries sol·licitades per les víctimes, les quals, algunes d'elles es lucren mitjançant les generoses retribucions que perceben de les cadenes televisives perquè expressin amb el màxim de morbo les vexacions sofertes. Podem afirmar sense cap dubte que la immensa majoria d'agressions sexuals es realitzen per part de la burgesia tant pel que fa a les violacions de dones com les dels menors i que la majoria de les vegades queden en perpetu silenci igual que les realitzades per els membres de les diferents ordres religioses, que quan es fan públics només representen la part superficial de l'iceberg, quedant en el silenci la majoria. "Poderoso caballero es Don Dinero"

Molts joves, allunyats de qualsevol experiència inter-generacional, subordinats primer als sistemes d'ensenyament competitiu, després als mitjans de comunicació audiovisuals en els quals impera així mateix la competència i la violència dels mal anomenats jocs "esportius" fins als jocs per internet, incloent a més els aspectes violents de caràcter guerrer dels corresponents a l'anomenat porno en el qual el paper de la dona és reduït a objecte. Posteriorment trobem l'addicció a l'alcohol i les drogues com a mitjans d'evasió.

Amb tot això, una barreja de perspectives frustrades, de manca d'educació sentimental, d'agressivitat personal, d'impotència, ... molts homes es converteixen en "manada", com animals, per agredir individual o col·lectivament a dones considerades per ells com a objectes de desig i plaer.

Causa amargor llegir eslògans "progres" com el tuit publicat per Irene Montero en el compte oficial del Ministeri d'Igualtat que difon un crit aparentment feminista "Sola i borratxa, vull arribar a casa", repetit per dones en algunes manifestacions. Aquestes crides no són d'estranyar, són l'expressió d'uns residus de la petita burgesia il·lustrada en la qual el seu subconscient no hi altra cosa que l'individualisme i l'alienació característics d'una semi-classe híbrida que té por de el proletariat i és rebutjada per la burgesia. Eslògans semblants són l'antítesi del que hauria de ser un comportament social no alienat ni alienant que no tingués necessitat d'emborratxar-se per poder gaudir dels moments de festa. "Solitud i borratxera" indiquen la concepció reaccionària individualista del nou esperit del capitalisme com afirma Éve Chiapello (*). Enaltir l'individualitat per sobre del col·lectiu, lloar l'alienació per l'alcohol per sobre d'una ment clara no és un crit de llibertat, és una crida a la submissió, a la dependència i a la violència sense sentit, ja que és d'imaginar "l'arribada a casa" d'una persona borratxa, sigui home o dona, i les repercussions que això té cap a la resta de les persones que cohabiten amb els i les bevedores: mares, pares, germanes, germans, amigues, amics, ... El proletariat ha de caminar serena i col·lectivament per exercir la violència, serena també, contra la classe dominant.

Tota una plèiade de psicòlegs, psicoanalistes, educadors socials, policies especialitzats, advocats especialitzats, mediadors, polítics de diversos colors i un llarg etcètera diuen disposar de les solucions per evitar aquests excessos i tots ells disposen de suculentes subvencions i de grans titulars en els diferents mitjans de comunicació sempre que oblidin totalment el caràcter de classe de la violència i

amaguin les greus contradiccions en el si de la societat. Només queden "autoritzades" aquelles veus que se centren en la dicotomia home-dona. Certa repugnància hauríem de sentir al escoltar veus femenines que apel·lant a una teòrica defensa del "gènere" al mateix temps exerciten una extrema violència de classe cap als homes y dones pertanyents al proletariat autòcton com del conjunt de les societats perifèriques.

La proposta d'un Pacte Inter-generacional Proletari, no resoldrà "per se" aquests problemes, però sí que pot ser el marc idoni en el qual poder dissoldre aquest sentiment d'apropiació, si paral·lelament a la família àmplia -natural o assimilada-, s'adquireix consciència de la necessitat de la incorporació a la lluita de classes i amb ella la derivació de moltes violències cap al veritable responsable: el capitalisme.

Josep cónsola
Març 2010

(*) Luc Boltanski & Ève Chiapello "El nuevo espíritu del capitalismo". 1999